

LUBOŠ POSPÍŠIL: Svoje texty nezpívám

Luboš Pospíšil přichází se zcela novým studiovým albem nazvaným *Příznaky lásky*. Charakteristický hlas a zpěv, originální muzika, texty Pavla Šruta či Františka Strážcynského a spolupráce s mladými muzikanty – to jsou okolnosti, které tohle album povyšují na hudební událost.

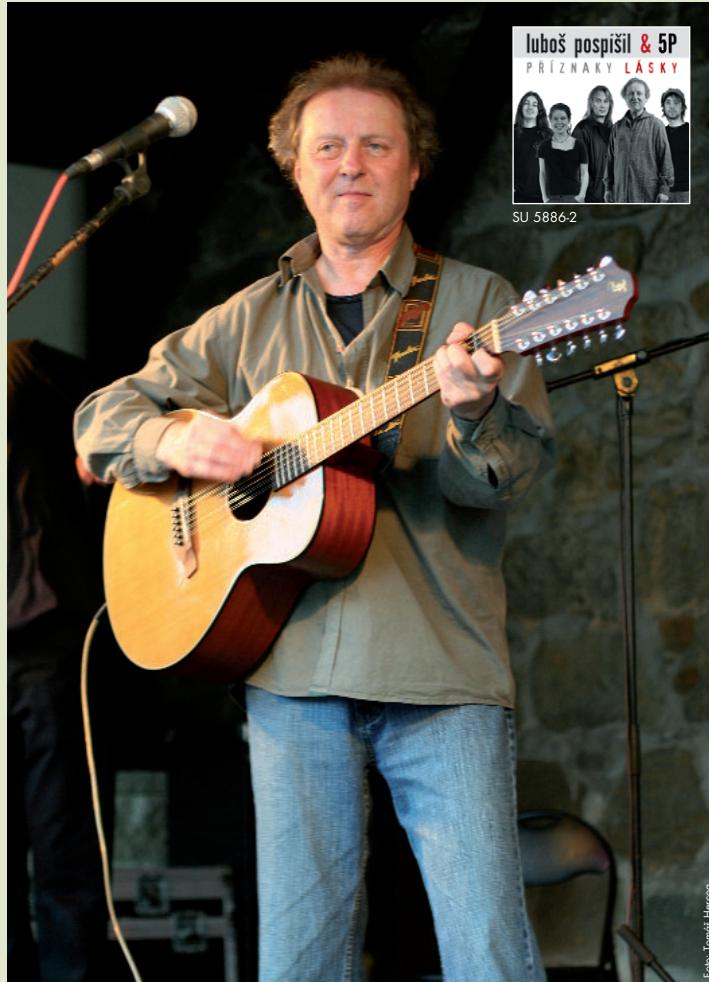
Sám Pospíšil prohlásil, že generační rozdíly a z nich plynoucí možné spory o pojedí muziky (Pospíšil, Zatloukal „versus“ ostatní členové obnovené kapely 5P) byly zažehnány na první zkoušce. Tak se ptáme:

Bál jste se možných problémů?

Ani ne. Vždycky jsem se stýkal s mladými lidmi, někdy cíleně, někdy náhodně – a nikdy jsem neměl problémy s nimi komunikovat. Určitá obava z rozdílných hudebních názorů by tu být mohla, přeci jenom v tomhle je věkový rozdíl důležitý; hned v prvním okamžiku jsem ale poznal, že moji spoluhráči jsou bigbítáci, byť mladí, že jsme na jedné vlně.

Přijdou někdy s něčím, co by vás nenapadlo?

Samozřejmě. Rád si poslechnu názory a zkušenosti jejich generace, jako oni vydrží – někdy až nepochopitelně dlouho – poslouchat, co všechno jsme zažili my s Bohoušem Zatloukalem. V tomhle se to tedy příjemně prolíná.

Jsou na vašem novém albu samé novinky nebo jste sáhl i do šuplíku?

Je tam jedna píseň, pro desku důležitá, má i souvislost s názvem celého alba. Album se jmenuje *Příznaky lásky* – to je název sbírky básní Roberta Gravese, jak jí v 70. letech minulého století přebásnil Pavel Šrut. Na své první desce jsem měl jednu báseň z této sbírky, pak přišly další a teď jsme nahráli píseň Růže z květinářství. Ta existuje už delší dobu, na nové desce tedy vlastně uzavírá oblouk, který začal v 70. letech onou sbírkou.

Jinými slovy: Růže z květinářství je „přeložená“ báseň Roberta Gravese...

Nedá se říct „přeložená“. Pavel Šrut přebásňuje a od originálu se tu více, tu méně odchyluje. Do převedené básničky dává spoustu „svého“. Překlady to tedy nejsou... i když Pavel Šrut dostal vloni právě za přebásnění téhle sbírky významnou překladatelskou cenu. I to je pro mě důležitý moment a radost z toho, že jsem svoji novou desku mohl právě takhle nazvat.

Další písň jsou tedy nové!

Více než polovina z nich byla dělaná právě pro tenhle projekt, jsou tedy zcela nové.

Vy sám jste se jako textař nikdy moc neprezentoval. Proč?

Občas nějaké texty píšu, ale nezpívám je. V situaci, kdy tu jsou texty Pavla Šruta, Františka Strážcynského nebo zhudebněná díla básníků, se k tomu moje texty nehodí, já přemýšlím jiným způsobem. Byl bych třeba schopen psát texty pro někoho jiného, pro sebe to ale neumím.

SUPRAPHON MUSIC POSILUJE SVOJI POZICI č e š t í p o s l u c h a č i z ū s t á v a j í v ě r n i d o m á c í m i n t e r p r e t ú m

Ačkoliv Češi loni utratili za hudbu o 40 milionů méně a výrazně klesal prodej fyzických hudebních nosičů, společnost Supraphon Music naopak vykazuje nárůst. Statistiky podílu Supraphonu na trhu s nahrávkami domácího popu to jasně dokazují: v roce 2005 Supraphon měl 12,7 % v roce 2006: 13,7 % a loni zvýšil svůj podíl na trhu s nahrávkami domácího popu na 18,5 %!

Supraphon Music v roce 2007 uvedl na trh celkem 110 titulů, z toho 21 titulů prezentující nově pořízené zvukové nahrávky, 9 titulů na DVD a 80 titulů z archivu společnosti. Dle oficiálních výsledků IFPI ČR za rok 2007 si společnost upevnila vedoucí postavení v market share klasické hudby s 43,7% podílem na domácím trhu.

Supraphon Music dlouhodobě zaujímá vedoucí postavení v pro-

dukci mluveného slova na tuzemském trhu. Žebříček nejprodávanějších titulů (sestavovaný IFPI – ČR) mluveného slova obsadily tituly Supraphonu z 80%. V roce 2007 se zároveň podařilo výrazně zvýšit market share domácí pop z 13,7% na 18,5% a společnost tak obsadila třetí pozici na domácím trhu hned za vydavatelstvími Universal Music a EMI.

Supraphon Music úspěšně vyváží produkci klasické hudby do celého světa. Z celkových prodejů klasické hudby činí podíl exportu cca 50%.

V roce 2007 společnost vstoupila úspěšně se svým katalogem na server i-legalne, který zajišťuje digitální prodej hudby. Od začátku letošního roku Supraphon Music zahájil spolupráci s dalším významným interneto-vým obchodem se stahovanou hud-

bou: allmusic.cz společnosti Vltava Stores.

Supraphon Music se v příštím období zaměří na své nejsilnější stránky, kterými jsou především rozsáhlý archiv zvukových nahrávek, kvalitní, známá a tradiční ochranná značka v tuzemsku i v zahraničí, spolupráce s českými interprety ve všech hudebních žánrech a v oblasti mluveného slova.

V nejbližší době Supraphon Music chystá mnoho novinek. Například CD a DVD legendy českého beatu Blue Effect, nové řadové album Luboše Pospíšila, luxusní vydání kolekce největších hitů k jubileu populové formace Golden Kids, DVD nejúspěšnějších hitů Karla Gotta z 80. let, CD premiéru unikátních nahrávek amerických lidových písniček v podání Jana Wericha, pokračování kolekce Karla Kryla

– nyní album Plaváček. Své druhé album na konci března vydá nadějná pop punková skupina Rybičky 48.

V klasické hudbě se chystá Supraphon vydat například novou nahrávku Braniborských koncertů J. S. Bacha v provedení souboru Musica Florea, CD debut dirigenta Tomáše Netopila nebo i komplet symfonii Bohuslava Martinů se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. V letošním roce potěší své příznivce novými alby i exkluzivní umělci Supraphonu: houslista Pavel Šporcl, dirigent Jakub Hruška, Kvarteto Pavla Haase, Smetanova trojka a také například mladý violoncellista Tomáš Jamník.

Novou nahrávku a dvě reedice chystá pro Supraphon rovněž Divadlo Spejbla & Hurvínská, které patří již trvale mezi nejúspěšnější interpretů v oblasti mluveného slova.

S PETREM SPÁLENÝM BYLO, JE A BUDE FAJN

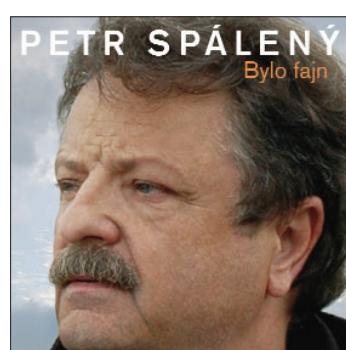
Po výběrovém dvojalbumu *Obyčejný muž* (z roku 2004) přichází Supraphon s deskou, která je doplňuje. CD nazvané ***Bylo fajn*** by ale klidně mohlo existovat i samo o sobě. Co píšeň, to kvalita, navíc v nezaměnitelném podání „malého velkého muže“ české pop music Petra Spáleného. Sám interpret měl ze zařazení některých dávných písniček očividnou radost.

Dostaly se na toto album některé písničky, na které se z nejrůznějších důvodů nedostalo u dvojalbumu *Obyčejný muž* a kterých vám bylo fajn?

Dostaly, konečně se na výběrovce objevily třeba Mečíčky. A jsou tu i písničky Stářia a Obraz v kaluži. Některé písničky, které tu jsou, se na cedéčku objevují vůbec poprvé. Je to výběr písniček nahraných od roku 1969 do současnosti, mnohé z nich nebyly slyšet dost dlouho.

Na výběru je i písnička s názvem Lenka, poměrně stará, ale teď nově nahraná. Proč jste ji znova natáčili?

Tahle písnička se mi líbila, kdysi dávno jsem ji nahrál na singl. Ta nahrávka byla ale technicky dost špatná, nevím, čím to bylo, možná nám při natáčení ve studiu ujely nohy ... Nahráli jsme ji tedy znova, teď jsem s jejím zvukem spokojen, konečně dostala takový až jižanský šmrnc. Spadá ale do doby 70. let, je to country písnička a jak říkám, měl jsem ji rád.

Cítíte nostalgii, když jste ji po třiceti letech nahrával znova?

Ne, nostalgie v tom nebyla. Bylo to ohromně fajn. Lenka je taková legrační věc, příjemná, hrají v ní několikery housle a saxofon, takový jakoby šraml. Nostalgicky to neberu, jen jsem chtěl, aby byla nahrána technicky kvalitně a aby se v té kvalitě dostala k posluchačům.

VIKTOR SODOMA: Matadors byli mým vrcholem

V ediční řadě Pop Galerie vydává Supraphon Music i portrét osobitého zpěváka Viktora Sodomy. Jeho hudební cesty byly rozličné a písničky žánrově pestré; album přináší dvacet hitů, které tuhle cestu velmi zdářile mapují.

Jak je těžké vybírat na takovou desku písničky?

Je to těžké. Musím říct, že některé z těch, které mám rád, se na to album nedostaly, například Halabala Rock'n'roll a Kytaro, hřej. Bohužel nedozánila včas autorská práva či souhlas s uvedením. Jinak je to ale zajímavý průřez celým tím mým životem.

A taky žánrově hodně pestré, jako byla pestrá vaše dráha. Jste na to pyšný nebo byste si nějaké to období raději odpustil?

Já jsem chtěl vždycky zpívat bigbit, po tom touzím celý život. Byly ale doby, hlavně v 70. letech minulého století, kdy to nešlo. Bigbit byl na indexu a já jsem potřeboval prostředky k tomu, abych uživil rodinu. Tak jsem zpíval pop music.

Výběrová deska vám vyšla už před dvacáti lety; v čem se tato nová liší od té starší?

Zásadní rozdíl je v tom, že na desce ze supraphonské Pop Galerie je skutečný průřez mojí kariérou. Je tu skupina Matadors, Orchester Václava Zahradníka, Orchester Karla Vlacha, kapela Karla Vágnera i skupina F. R. Čecha, a tedy popík. Na té staré desce jsou především hity, které jsem dělal s Františkem Ringem Čechem.

Sám jste se vyjádřil, že vrcholem vaší kariéry bylo zřejmě účinkování se skupinou Matadors...

Určitě! To byl ten úplně nejvyšší vrchol mojí hudební činnosti. Škoda, že se v tom nedalo pokračovat, ale takový už je život.

Období Matadors je na vašem novém albu poměrně dost zastoupeno!

Ano, na desce je sedm věcí s Matadory, což je relativně dost. A je to samozřejmě dobré. Tento repertoár dělám vlastně pořád, jak s George & Beathovens, tak s Matadors Memory. Bohužel ze starých Matadors už jsme zbyli jenom tři, kteří můžeme tuhle muziku dělat: já, Honza Obermayer a Radim Hladík.

A pilně koncertujete...

Vloni v únoru jsme měli sérii koncertů, při kterých jsme se pokusili vrátit kapelu Matadors na pódiump. Spojili jsme se k tomu se skupinou Blue Effect, s Vládou Miškem a Leškem Semelkou, a kapelou New Blue Effect, což je nový projekt Radima Hladíka. Všechna naše vystoupení byla vyprodaná, ta série měla obrovský úspěch, do Lucerna Music Baru se natěsnalo tisíc lidí! Teď vyrážíme na turné po Moravě a 21. března se vracíme do Lucerna Music Baru. V rámci koncertu tu pokřížíme i DVD, které jsme loni natočili právě tady.

SOUDRUŽSKÉ KRÁVOVINY NA 4 CD

Kouzlo nechtěněho a půvab nečekaných souvislostí vytváří z této řady CD nejen zábavný a úsměvný artefakt, ale jakoby muzeálně zachycuje i představu o době totality. Vrcholnými momenty právě vydávaného čtvrtého CD s podtitulem Rudí baviči jsou například: propaganistická agitka Kulturní brigády Radost, vychvaluje život nemluvňat v jeslích, časťušky sester Fjodorových, parafráze Stalinova a Leninova projevu v neobratné interpretaci Antonína Zápotockého či glosa Zdeňka Nejdělého k měnové reformě. Jejím resumé je tvrzení, že místo starých špatných peněz dostanou nyní všichni sice peněz méně, ale budou to zato peníze krásné a nové. Jednotlivá CD jsou vybavena booklety s dobovými fotografiemi a dnes již raritními grafickými „úlety“ reálného socialismu.

VODŇANSKÝ & SKOUMAL: ŽIVOT A DÍLO

Foto: M. Kubica

4 CD

SU 5860-2

Dvojice Vodňanský & Skoumal se má za čím ohlížet. Na svém kontě má řadu populárních představení, scének a písniček, spoustu diváků, kteří i na jejich koncertech hledali trochu naděje v politickém marasmu, a samozřejmě i zákazy a další potíže. Tohle všechno ozívá na novém kompletu čtyř CD nazvaném Život a dílo. Zaznamenává písničky, situacní koláže a divadelní improvizace z představení S úsměvem idiota, Hurá na Bastilu, S úsměvem Donkuchota, Od půl jednej do čtvrt na 3 a Večírek rozpadlých dvojic. K tomu všemu nabízí i šestatřicet (!) bonusů, z toho jedenadvacet (!) nikdy nevydaných záznamů. Dobrý důvod s oběma pány trochu zavzpomínat.

PETR SKOUMAL

Jak vznikalo čtyřcédečko Vodňanský & Skoumal – Život a dílo?

Vychází z LP legálně vydaných Supraphonem kdysi dávno, v dobách, kdy začínala normalizace. Tyto věci byly doplněny z archivu. Když jsme vystupovali v klubech, často to někdo natácel – ještě na přístroje typu Sonet Duo a podobné. Těchto nahrávek je ohromné množství, takže po vyčištění se z nich dalo ještě vybrat dost věcí, které dosud nikdy nevyšly.

Jak velká byla cenzura u těch legálně vydaných nahrávek?

To byla přelomová doba, kdy cenzura ještě tolik nefungovala. Dnes se divím, že takové věci jako S úsměvem idiota, S úsměvem Donkuchota a Hurá na Bastilu vůbec vyšly. Tehdy už se začínaly rušit různé redakce, například Literárky, ale v Supraphonu měli zřejmě určité zpoždění, takže tato alba ještě vyjít stačila. Ovšem začínala tenkrát jiná věc: autocenzura. Třeba u pana zvukaře, který byl jinak výborný a v podmínkách Činoherního klubu to všechno natočil opravdu bezvadně. On pak při stříhání natočeného materiálu ve studiu říkal třeba: Tak pánové, tohle je diskutabilní. Upozorňoval tak na možné problémy, naznačoval, s čím by mohla být potíž, co by mohlo narazit – což nám tehdy ještě úplně nedocházelo.

JAN VODŇANSKÝ

Které z představení zaznamenává na čtyřcédečku máte vy osobně nejradejší?

Určitě to první, S úsměvem idiota. Je pro mě nejemocnější, pro nás byl tenkrát ohromný objev, že na nás chodí i nějací jiní lidé, než kamarádi a příbuzní. Bylo to zvláštní stav, který se zmocnil nejen nás, ale celé zkypřené duše národa na jaře 1969: lidé prožívali současně šok z okupace a začínající normalizace a současně ještě i naději z roku 1968. Tvořilo to takovou dost výbušnou směs, která čekala na slovo, náznak, jinotaj – a hned vybuchovala. Byla to úžasná doba, vzrušující a inspirující.

Měli jste někdy s názvem „S úsměvem idiota“ v minulém režimu problémy?

Se samotným názvem ani ne, zato s některými písničkami ano. Třeba píseň o tom, jak přichází a odchází maršálové, nesměla na tom původním LP vyjít. Stejně tak i naše vlajková písnička Jak mi dupou králičí. Za tím druhým zákazem stál dopis jednoho „charakterního udavače“ otiskněný v Tribuně pod názvem Jak dupou pravičáci. To, co psal, nebyla pravda, zato se ten člověk podepsal (proto charakterní udavač). V roce 1970 ale ještě existovala nějaká naděje, a tak nás očistil právník toho samého listu.

Klavírista KAREL KOŠÁREK odkrývá krásu hudby Bohuslava Martinů

Co bylo impulsem pro nahrání CD Miniatury pro klavír (Hry) Bohuslava Martinů?

Několik mých setkání a rozhovorů s Alešem Březinou, ředitelem Instituta Bohuslava Martinů, který mi dal pár tipů a zmínil se o skladbách, které rozhodně stály za pozornost, třeba originální transkripce baletu Kuchyňská revue pro sólový klavír, kterou Martinů napsal na přání nakladatele Leduca. Já jsem potom strávil v archivu Institutu B.M. několik dní a tím vším se u klavíru "prokousával" a vybral to nejzajímavější. Obecně se soudí, že vše podstatné a zásadní z klavírního Martinů už bylo natočeno. Já věřím, že program tohoto CD je zajímavý nejen tím, že jsou v něm i světové premiéry, ale především tím, že ač jsou to většinou skladby nevelké rozsahem, jejich hudební řeč, invence, barevnost, nespouštějí výrazových poloh a nálad je rádi jako rovnocenné s díly známými a často hranými.

Objevil jste v poetice skladeb Bohuslava Martinů nějaké překvapení s nímž jste před nahráváním CD nepočítal?

Odpovím trochu jinak - spíš údiv nad tím, kolik ještě existuje opravdu krásné hudby neobjevené, zapomenuté, na koncertních pódiích neuváděné. Programy recitálů často opakují střežejní díla repertoáru, mnohdy i v jedné sezóně a přitom trochu objevnější dramaturgie by určitě byla k dobru všem. A k té poetice, moc rád hraji Čtyři věty, zvláště pak třetí část, místy upomínající na

SU 3932

Janáčka a Smetanu, s velmi intimní, lyrickou náladou. A vždycky s "překvapením" a radostí zjišťuji, jak moc je ten Martinů "český".

Budete zařazovat nahrávané skladby do svých koncertních recitálů?

Většinu skladeb jsem již na koncertech hrál a pravidelně je uvádím. Jsou nedílnou součástí mých recitálů s tvorbou českých autorů, několik vybraných děl - z období 1925-1931 - zařazuju do programu s hudbou G.Gershwina, kde tvoří zajímavý protipól skladbám amerického skladatele ze stejného období.

Foto: M. Kubica

Návrat Krylova Plaváčka

Dne 3. března 2008 uplynulo již čtrnáct let, kdy odešel do muzikantského nebe Karel Kryl. Supraphon připravuje ve druhé polovině března k vydání rozšířenou reedici CD Plaváček.

Album Plaváček původně vydaný v roce 1983 švédským vydavatelstvím Jiřího Pallase Šafrána '78, patří mezi desky kombinující více Krylových muzikantských a textařských tváří. Vedle songů filosoficky vážných tu najdete i písničky odlehčené.

Z tuctu písniček se mnohým okamžitě vybaví zábavná Z ohlasu písni ruských, pro jiné je podstatou skryta spíše v titulní písni, Lilii, Varhanách v Olivě, Dívčí válce nebo Čísle na zápěstí. Besedy nad jednotlivými songy z dnešního hlediska postrádají minulou prudkost i smysl: toto je prostě autentické Krylovo album.

Bonusová více než dvacetiminutovka premiérově představuje mnichovský koncertní záznam z roku 1986, zčásti přinášející písničky z Plaváčka, zčásti představující repertoár až později studiově zaznamenaný a vydávaný (např. Zkušoucí dospělosti či Irena). Celkem šest písniček je propojeno čtevečí krátkých recitací, doplňujících kompletnost pohledu na tehdejší podobu Krylových vystoupení. Místy až překvapivě bluesově rozdrnčený zpěvák (Ocelárná) dokazuje mnohotvarost interpretace, často mylně zužované jen na patos bráťkovských písni.

Obal s fotkou od Vlasty Třešňáka, booklet s dalšími dokumenty z Krylova archivu a zvukový bonus tuto reedici zařazují do série výpravných podob titulů ze zlatého fondu.

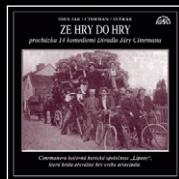

SU 5891-2

Foto: archiv

DIVADLO JÁRY CIMRMANA na zájezdech v březnu:

SU 5856-2

08. 3. Bratislava / Divadlo Astorka – Dobytí Severního pólu
 09. 3. Bratislava / Divadlo Astorka – Dobytí Severního pólu
 10. 3. Brno / Divadlo Boka Polívky – Dobytí Severního pólu
 13. 3. Beroun / Plzeňka – Němý Bobeš
 14. 3. Poděbrady / Divadlo Na Kovárně – Němý Bobeš
15. 3. Nymburk / Hálkovo městské divadlo – Němý Bobeš
 16. 3. Mnichovo Hradiště / Městské divadlo – Vražda v salonním coupé
 17. 3. Plzeň / Divadlo M. Horníčka – Vražda v salonním coupé
 29. 3. Luční Bouda – Dobytí Severního pólu
 31. 3. Dolní Benešov / Kulturní dům – Dlouhý, Široký a Krátkozraký

Foto: © archiv

BLUE EFFECT MATADORS

hosté
L. SEMELKA
O. VESELÝ
V. SODOMA
J. F. OBERMAYER
V. BENEŠ

- 15.3. KARLOVY VARY
 19.3. BRNO
 20.3. OSTRAVA
 21.3. ZLÍN
 26.3. ČESKÉ BUDĚJOVICE
 27.3. KOLÍN
 28.3. KLADNO
 29.3. HRADEC KRÁLOVÉ
 31.3. PRAHA

Turné k právě vycházejícímu CD a 2DVD

Krkonošská pohádka

se narodila v Podkrkonoší, v kraji, který odpradávna chrání hradba hor a jejich vládce Krakonoš. A odkud také pochází spisovatelka, dramatička a scénáristka Božena Šimková, autorka tohoto snad nejslavnějšího televizního večerníčku.

U příležitosti vydání kompletu Krkonošských pohádek na třech CD jsme se autorky Boženy Šimkové zeptali, jaká historie předcházela vzniku oblíbených příběhů Ančí, Kuby, hajného a Trautenberka?

Cesta od nápadu na televizní obrázovku nebyla vůbec snadná. Večerníčkům tehdy kralovaly kreslené pohádky a co horšího – moje jméno se nesmělo objevit v titulcích. Za své „kontrarevoluční“ postoje, cíímž se mínil nesouhlas se vstupem vojsk v srpnu 1968, jsem měla stejně jako desítky jiných autorů zákaz publikování. Jenomže našlo se v televizi pář statečných lidí, kterým se pohádky líbily a byli pro ně ochotni riskovat, našla se i důvýrohodná „pokryváčka“, a tak se roku 1974 poprvé objevila Krkonošská pohádka – pod jménem scenáristky Zdenky Podhrázké.

Úspěch překonal všechna očekávání. Ve stovkách dopisů se děti i dospělí dožadovali pokračování. A tak v roce 1978 mělo premiéru dalších šest dílů a o osm let později, v roce 1986, byla Krkonošská pohádka dvacetidílná. Připravoval se také další sedmidílný cyklus Anča a Kuba mají Kubíčka.

Ale přišel listopad 1989, přinesl konec totality, svobodu, ale také plno zmatků a změn. Než se situace stabilizovala, zemřel představitel hajného Zdeněk Řehoř, vážně onemocněl Ilja Prachař – nezapomenutelný Trautenberk, těžký úraz utrpěl i František Peterka – Krakonoš. Další díly se už nenačítaly.

Ale Krkonošská pohádka žije v mnoha podobách dále. Jako knížka se dočkala již dvanácti vydání, je dostupná na videokazetách a svoji světobytou podobu získala i ve zvukové podobě pro Supraphon. Režisér Tomáš Vondrovic našel pro nahrávku za chybějící představitele výborné herce: Trautenberka se ujal Bronislav Poloczek, Krakonoše Jiří Klem a hajného Petr Kostka, takže z původních představitelů zbyla jen Hana Maciuchová – Anča a Jaroslav Satoranský – Kuba. Zůstala i původní nezapomenutelná hudba Vadima Petrova a díky citlivé režii i krásné poezie pohádkových příběhů.

www.blueeffect.cz